

Mona Mourshed

La fractura de la formació laboral

En una època en què l'atur està pels núvols, podria semblar raonable suposar que les empreses no s'han de preocupar per trobar treballadors. Però una enquesta recent de McKinsey a més de 2.800 empresaris d'arreu del món evidencia fins a quin punt és errònia aquesta percepció. Quatre de cada deu ocupadors van dir que no poden trobar treballadors que ocupin càrrecs de nivell d'ingrés en les seves empreses, i més d'un terç dels enquestats van dir que els seus negocis estan patint per la falta de treballadors al mercat laboral amb la formació apropiada.

Ahora, els joves de tot el món estan lluitant per trobar feina. Mentre que la crisi de l'eurozona ajuda a explicar per què més de la meitat dels joves de Grècia i d'Espanya estan aturats, les economies en ràpid creixement com les de Sud-àfrica i Nigèria estan experimentant taxes d'atur juvenil semblants. A l'Orient Mitjà i al nord de l'Àfrica un de cada tres joves no té feina. I als Estats Units l'any passat aproximadament la meitat dels titulats que van rebre el grau de llicenciatura menors de 25 anys estaven a l'atur o subocupats després de graduar-se.

Tot això apunta a un costós desfasament en les capacitats que fan falta en l'economia d'avui dia. Només als Estats Units, el cost d'oportunitat de no millorar l'educació pujaria a 1,7 milions de milions de dòlars fins l'any 2030. De manera semblant, si la Xina tanca la creixent fractura de capacitació, podria fer créixer el producte interior brut en 250.000 milions de milions de dòlars fins l'any 2020. Per què no s'està fent més, doncs, per garantir que els joves adquireixin les capacitacions que necessiten?

El problema s'origina en les percepcions divergents entre els diversos actors del mercat de treball. Més del 70% de les institucions educatives enquestades per la consultora McKinsey creuen que els seus graduats estan preparats per al mercat laboral; més de la meitat dels ocupadors i dels joves no hi estan d'acord. Per tancar aquesta fractura cal que els educadors i els empresaris treballin conjuntament i de manera més estreta. Els ocupadors han de comunicar les seves necessitats als educadors i els educadors han de proporcionar als seus graduats les eines que els permetin satisfer aquestes necessitats. El problema és la falta de vincles i, per tant, la solució és crear més vincles.

Però no serà fàcil arribar a aquesta sincronització. Una tercera part dels ocupadors no interactuen mai amb els proveïdors d'educació, mentre que només el 15% ho fa una vegada al mes o més. Totes dues parts es beneficiarien de la construcció de forts vincles de reciprocitat, mitjançant els quals els empresaris podrien comunicar als educadors el que ne-

cessiten (i fins i tot podrien ajudar a dissenyar plans d'estudi i podrien oferir els seus empleats com a docents) i els educadors oferirien als estudiants aprenentatge i experiència pràctics.

De fet, hi ha iniciatives prometedores que estan en marxa. Molts ocupadors de la indústria automobilística, del turisme, de la manufactura avançada i de la cons-

Els educadors han de donar eines als graduats per satisfer les necessitats laborals dels ocupadors



MESEGUER

trucció de vaixells han adoptat la modalitat de "precontractació" de joves –és a dir, aquests ocupadors els garanteixen una feina si fan un rigorós programa d'entrenament–.

Un exemple útil és la cooperació entre el gegant energètic estatal brasiler Petrobras i Prominp –una coalició d'agències governamentals, empreses, associacions

És vital saber quina classe de formació és eficaç per adquirir les capacitacions que tenen demanda

empresarials i sindicats destinada a alliberar tot el potencial del sector petrolífer i gasístic del país-. En primer lloc, Petrobras i Prominp desenvolupen una projecció de cinc anys del personal necessari en àrees que requereixen habilitats específiques, com la soldadura en drassanes, instal·lació de canonades i enginyeria petroliera. Després, Prominp identifica una institució educativa amb la qual desenvolupar un pla d'estudis apropiat, conjuntament amb les empreses seleccionades i amb l'objectiu de capacitar

30.000 persones l'any. Petrobras paga el 90% dels costos, i el Govern la resta.

Tanmateix, d'aquestes iniciatives n'hi continua havent molt poques, i tenen un abast massa limitat per resoldre el desfasament a escala mundial en l'àmbit de la capacitació. D'altra banda, desenvolupar programes eficaços requereix moltes més dades sobre el trajecte que recorren els joves des de l'educació fins que arriben a fer una feina dels que hi ha a disposició actualment.

Els governs poden exercir un paper fonamental en la recopilació de les dades necessàries per determinar quines capacitacions tenen demanda i quina classe de formació és eficaç per adquirir-les. Per exemple, l'Observatori del Treball de Colòmbia rastreja el progrés dels estudiants –incloent-hi a quina universitat van anar, què van estudiar, quan i on van tenir feina per primera vegada, quins sous inicials van tenir i si van rebre ascensos– fins cinc anys després de graduar-se.

Els futurs estudiants poden fer servir aquesta informació per obtenir una imatge molt més precisa de les seves perspectives a futur.

Per descomptat, els joves han de ser proactius si es vol que aquests plans siguin eficaços. Menys de la meitat dels joves que McKinsey va enquestar van afirmar que tenien almenys un coneixement bàsic sobre els sous mitjans o sobre la prevalença de les oportunitats d'ocupació en el camp que han triat. No és estrany, doncs, que la meitat no vegin clar si els estudis postsecundaris els han servit per millorar les oportunitats de tenir una feina.

Els estudiants han de dominar tots els aspectes relacionats amb la seva educació i se n'han d'apropriar. Abans d'inscriure's en un programa acadèmic o vocacional, els futurs estudiants han d'investigar les taxes de col·locació laboral i han d'informar-se sobre com i amb quina freqüència la institució educativa interactua amb els ocupadors que els poden donar feina. A més, han de comprendre integralment com poden adquirir i demostrar les habilitats que s'apliquen en el camp que hagin triat. En termes més generals, han de fer servir les dades que hi ha sobre el mercat de treball per prendre decisions més ben informades.

Si el món continua tal com ara, els desequilibris del mercat laboral empitjoraran significativament els pròxims anys. En efecte, el món fa front a una possible escassetat d'entre 30 i 40 milions de treballadors amb educació universitària l'any 2020, i a un possible superàvit de 95 milions de treballadors poc qualificats.

Els beneficis econòmics de reequilibrar el mercat de treball mundial són molt convincents; els costos humans de no fer-ho són enormes. L'obligació que tenen les empreses, els educadors, els governs i els joves quant a prendre-hi mesures no pot ser més forta.●

© Project Syndicate, 2014

Pilar Rahola



Support Scarlett

El darrer capítol de la irracional israelofòbia que sacseja les entranyes del discurs propalestí l'està pagant a la pròpia pell l'actriu Scarlett Johansson. Malgrat que és una dona compromesa, membre d'Oxfam des de fa anys i defensora del diàleg entre jueus i àrabs, ha comès un greu error: creure que podia fer el que considerava oportú. Va acceptar ser la cara d'un espot per a la Super Bowl de l'empresa israeliana Sodastream, que ofereix un aparell per fabricar refresc gasós gràcies a unes píndoles de l'estil de les que han fet furor amb el cafè. I es va desencadenar la ira. Va passar de ser una bella actriu a ser la cara amable de la maldat eterna, que per als habituals sempre fou la maldat jueva. I, com era de preveure, els que demanen el boicot als productes israelians –fins i tot a les universitats– la van posar a la diana dels atacs, van exigir que es retirés i van repetir la retòrica demagògica habitual. Scarlett va passar de ser dels bons a ser dels dolents, verbigràcia de no acceptar el boicot a Israel. Sort que l'actriu ha aguantat les invectives i l'anunci s'ha emès. Però la llavor d'una pressió a les persones famoses, convertit automàticament en un xantatge públic, està sembrada. I tot amb l'excusa d'un missatge solidari que, en realitat, ni és solidari, ni és pacífic, ni ajuda a resoldre el conflicte.

De ser bella actriu a ser la cara de la maldat eterna, que per als habituals és la maldat jueva

Primer, i siguem seriosos, perquè aquest tipus de boicots redueixen un conflicte molt complex a una simple equació maniquea en què els bons són tots bons i parlen àrab, i els dolents són tots dolentíssims i parlen hebreu. És a dir, intenta fixar en el subconscient col·lectiu la idea que no hi ha un conflicte de difícil solució en què les dues parts pateixen, sinó uns simples ocupadors de terres i unes pobres víctimes. Òbviament, el boicot no diu res del suport logístic i militar de països de la zona per intentar destruir Israel, ni del terrorisme, ni de les escoles de l'odi, ni de l'islamisme integrista. Res. No existeix l'Iran, ni Hizbul·lah, ni Síria, ni Hamàs, ni les entrades massives d'armes, ni la negativa de les organitzacions palestines a acceptar l'existència d'Israel, res. Només el mal en forma d'estrella de David. De fet, el vell estigma de sempre, amb un discurs renovat.

A més, la mateixa petició de boicot planetari no es dona per a cap de les terribles dictadures que hi ha al món, impassibles els seus artífexs al patiment de milions de persones reprimides, empresonades, assassinades. Només Israel mereix la fúria humana. I, per acabar, ni un d'aquests no es pregunta si el medicament que pren quan està malalt és de procedència israeliana, probablement perquè és més fàcil atacar Scarlett que deixar de guarir una malaltia, cosa que demostra que, a més d'agressiu, insolidari i gens pacífic, el boicot és enormement hipòcrita. Ho repeteixo: pur xantatge a favor de la consigna, el simplisme i la propaganda.●